

og et nyt Fort, vilde jeg for mit Bedkommende sige, at jeg har megen Kædsel for Forter. S og for sig foretrækker jeg nye Forter for gamle Forter, naar galt skal være. Det, der er mig det Ubehagelige ved Forter, er, hvad man skal betale for dem, at de koste Noget, og derfor er det ogsaa, at jeg har megen Sympathi for den ærede Krigsministers Fort, fordi jeg vedvarende føler mig overbevist om, at det vil blive et Fort, der ikke koster Noget, et Fort, som man faar gratis, og den Betragtning tror jeg ogsaa, Befolkningen deler. Jeg tror ganske vist, at, naar de Herrer, der gjøre Opposition imod dette Fort, komme ud paa Landet og spørge Befolkningen, om den vil have et nyt Fort, saa vil den sige nei, fordi den har en Bitante om, at der ligger nogle Millioner bagved; men naar man kommer og spørger Befolkningen, om den vil have et nyt Fort, som ikke koster Noget, da siger den Ja. (Holstein-Ledreborg: Ja, da der tro, at det ikke koster Noget). Ja, ganske vist, de, der tro, at det ikke koster Noget. Det ærede Medlem for Leire (Holstein-Ledreborg) har sølt sig generet af denne Betragtning siden 2den Behandling. Det ærede Medlem veed, at, naar han kommer paa den Maade og siger, at det koster det Samme som det, vi nu have, vil han ikke vinde noget Stort paa det Standpunkt. Derfor har det ærede Medlem mellem 2den og 3die Behandling lagt sit Hoved iblød for at finde ud, hvormeget dette Fort kunde koste, saa at han kunde sige ikke blot dette, at det er et nyt Fort, hvilket i og for sig ikke er meget affstrækkende, men at det er et nyt Fort, som vil koste uhyre Summer, og da har det ærede Medlem fundet de store Arealer, som ligge derude. Jeg troede igaar, at det var frugtbar Arealer, at det var et rigt Land, som det ærede Medlem havde opdaget. Jeg hører idag, at der er Vand paa, men ganske vist, Vandet kan jo komme af, og saa kan det jo ogsaa blive godt. Det er ganske vist en Opdagelse, som jeg maa give det ærede Medlem Ret i, at, om vi give Penge for det, eller vi give Land, gjør i og for sig ikke stor Forskjel, hvis det, vi give, virkelig har nogen Værdi. Men i den Henseende tror jeg, at det ærede Medlem noget overvurderede de Eiendomme, han har fundet derude. Allerede det forundrer mig noget, at den Opdagelse først kommer nu ved 3die Behandling. Ved 2den Behandling havde det ærede Medlem og det ærede Medlem for Solbæ Amt 3die Valgtreds slet ikke opdaget det nye Land, da vidste vi Intet hverken om Servituten eller om det Dørige, vi vare i fuldstændig god Tro. Heller ikke i Udvalget hørte vi Noget om dette, først ved 3die Behandling faae vi dette at vide om denne Servitut, om disse uberegnelige Rigdomme. Det ærede

Medlem siger ganske rigtigt, at han ikke kan beregne, hvormeget det er værd, og det kan overhovedet intet Menneske; men vi have Allesammen Indtrykket af, at det er noget Uhyre, og det er Rigdomme, som man vanskeligt kan overse, der paa denne Maade ere gaaede tabte. Nu spørger det ærede Medlem mig, hvorledes jeg vil forsvare, at disse Rigdomme paa denne Maade ere gaaede i Stykker, jeg, som dog har været Aktør i Marmorfirksagen. Jeg vil slet ikke forsvare det, hvorfor skulde jeg gjøre det, det indlader jeg mig ikke paa; jeg spørger derimod det ærede Medlem, hvor han har de Rigdomme fra, lad os faae Noget at vide om det. For det Første: Er der en Servitut der? (Holstein-Ledreborg: Ja!) Ja, det forekommer mig meget tvivlsomt, jeg har ikke hørt, at det ærede Medlem har sagt os Noget om, i hvilke Dokumenter det staar, at der er en saadan Servitut. (Holstein-Ledreborg: Det følger af Sagens Natur!) Jeg kan ikke skjønne, at der af Sagens Natur kan følge Andet end det, at Krigsministeriet kan have en Skydeservitut, forsaavidt det har Interesse for det. (Holstein-Ledreborg: Den er meget generende.) Ja for dem, der ville bygge, men meget nyttig for Krigsministeriet (Afbrydelse af Holstein-Ledreborg). Ja, dersom den heller ikke er til Nytte for Krigsministeren, hvad skal han faa med den? (Holstein-Ledreborg: Saa skal han sælge den.) Ja det kommer an paa, om Nogen vil give ham Noget for den. Det stiller sig for mig saaledes, at denne formentlige Servitut, for hvis Existens jeg ikke har nogen Autoritet, men kun det ærede Medlem for Leires Forsikring om, at der er en saadan Servitut, ikke gaar videre, end Krigsministeriets Interesser kræve. Naar nu Fortet bliver lagt paa en saadan Maade, at Ministeren ikke behøver at skyde over disse Grunde, veed jeg ikke, hvorfor han ved at fastholde en saadan Servitut skulde hindre, at disse Grunde faae en nyttig og hensigtsmæssig Benyttelse. Men aldeles affet derfra er der i Virkeligheden ikke Spor af Sammenligning med Marmorfirksagen; her foregaar ikke nogen Overdragelse fra Staten til Private, her foregaar et Arrangement mellem to Ministerier, som begge varetage de Interesser, som de repræsentere, og jeg veed ikke Noget, der kan være til Hindrer derfor. Vi have faaet at vide, at Indenrigsministeriet paa Havnevesenets Vegne skal grave dette Terrain ud, det saar altsaa til sin Raadighed en hel Mængde Sten, Fyld, Grus osv., som det skal af med. Nu har Krigsministeriet Brug for, at dette bliver lagt op paa et bestemt Punkt, hvor Krigsministeren vil lægge sine Kanoner, og det er tillige det bekvemteste Punkt, som Indenrigsministeriet kan lægge det paa. Det forekommer mig at være et Arrangement, som der ikke er det